

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα

(Ματθαίου κ' 18)

ΓΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2008

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

«Ἴδὸν ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα»

(Ματθαίου κ' 18)

Σειρά: Χριστολογικά 10

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2008

«Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα»

(Ματθαίου κ' 18)

Κείμενον:

Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησις, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἄδελφότης Ἱερῶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρομοῦ Καρέα

Σειρά: Χριστολογικὰ 10

Copyright: Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.

Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51. 161 21 Καισαριανή

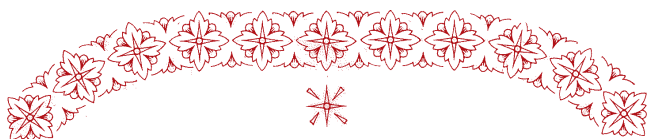
Τηλ. 210 72.24.123

www.imkby.gr (e-mail) info@imkby.gr

ISBN: 978-960-98025-7-4

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.
Πρόλογος	9
Ἡμέρα 1η: Κυριακὴ τῶν Βαΐων	13
Ἡμέρα 2α: Μεγάλῃ Δευτέρα	19
Ἡμέρα 3η: Μεγάλῃ Τρίτῃ.....	23
Ἡμέρα 4η: Μεγάλῃ Τετάρτῃ.....	25
Ἡμέρα 5η: Μεγάλῃ Πέμπτῃ	35
Ἡμέρα 6η: Μεγάλῃ Παρασκευῇ.....	43
Μέγα Σάββατο	47
Κυριακὴ τοῦ Πάσχα	51
Ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι στὴν Ἀνάληψι	53
Ἐπίλογος.....	55

Πρόλογος

Ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τῶν πιστῶν στὸν Θεὸ ἀνθρώπων, κινεῖται μεταξὺ τῶν δύο παρουσιῶν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς πρώτης ποὺ ἐμφανίστηκε μὲ τὴν εὐτέλεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ τῆς δευτέρας ποὺ θὰ φανερωθεῖ μὲ ὅλη τὴν θεϊκὴ δόξα καὶ λαμπρότητα Του στὰ δημιουργήματά Του καὶ θὰ συνάξει γύρω Του τοὺς μαθητές Του μὲ τοὺς ὁποίους θὰ μοιρασθεῖ τὴν αἰώνιο βασιλεία Του.

Μὲ τὸ μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πραγματοποίησε τὴν πρώτη παρουσία Του καὶ φανέρωσέ Του στὸν κόσμο. Εἰσῆλθε στὴν δημιουργία σὰν ἄνθρωπος γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν θάνατο, γιὰ νὰ ἀνυψώσει τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀρμόζουσα ἀξία καὶ πνευματικὴ κατάσταση ἀποκαθιστώντάς τους στὸν αἰώνιο πνευματικὸ κόσμο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν ἐκπέσει καὶ συνεχίζουν νὰ ἐκπίπτουν ἔνεκα τῆς πολυειδοῦς καὶ πολυμόρφου ἁμαρτίας ποὺ πράττουν.

Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου μας

Ἰησοῦ Χριστοῦ τελειώθηκε μὲ τὸ ἐκούσιο πάθος Του, μὲ τὴν σταυρικὴ θυσία Του, μὲ τὸν φρικτὸ θάνατό Του, μὲ τὴν ζωοποιὸ ταφή Του, μὲ τὴν ἔνδοξη ἀνάστασή Του, μὲ τὴν ἀνάληψή Του καὶ τὴν καθέδρα Του στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ὁ Κύριος ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς παρὰγγειλε στοὺς μαθητὲς Του «ἔσεσθέ μοι μάρτυρες» (Πράξεων α' 8). τοὺς ἀπέστειλε νὰ κηρύξουν στοὺς ἀνθρώπους ὅσα δίδαξε καὶ ἔπραξε γιὰ τὴν σωτηρία τους, κυρίως ὅμως νὰ τοὺς βεβαιώσουν γιὰ τὸν σταυρό, τὴν ταφή, τὴν ἀνάσταση καὶ τὴν ἀνάληψή Του.

Λαβόντες οἱ Ἀπόστολοι καὶ Μαθητὲς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ αὐτὴ τὴν ἐντολὴ τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος ἐξῆλθαν γιὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὴν ἀποστολή τους, νὰ κηρύξουν «Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον· ... Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν» (Κορινθίους Α' β' 2, α' 24). καὶ ὅτι «παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμαίους δ' 25).

Στὰ ἱερὰ κείμενά τους ὄχι μόνον μᾶς ἐξιστοροῦν τὰ γεγονότα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐρμηνεύουν, μᾶς ἐξηγοῦν δηλαδὴ καὶ πῶς ἔγιναν καὶ γιὰ ποιό σκοπὸ ἔγιναν.

Σ' αὐτὴ τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου ὑπακούουσα ἡ Ἐκκλησία μας καὶ συστοιχουμένη στὴν παράδοση τῶν Ἀποστόλων γίνεται μάρτυς Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεώς Του γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὴν σωτηρία μας. Διεμόρφωσε τὴν λατρευτικὴ ζωὴ τῆς γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸν πυρήνα τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος.

Ἀποκορύφωση αὐτῆς τῆς μαρτυρίας καὶ ἐμπειρίας ἀποτελεῖ ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα ποὺ οἱ πιστοὶ βιώνουμε στὸν χῶρο καὶ στὸν χρόνο καὶ ζοῦμε τὰ ἴδια γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας μὲ ἓνα μυστηριώδη τρόπο στὸν λειτουργικὸ χρόνο μὲ τὸν τρόπο τῆς θείας λατρείας.

Ὁ πιστὸς μετέχει στὸν θάνατο καὶ στὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ ἓνα συγκεκριμένο τρόπο κατὰ τὴν διδασκαλία τῆς ἁγίας Γραφῆς:

α'. Μὲ τὰ ἅγια Μυστήρια κατὰ τὸν ἀποστολικὸ λό-
γο «ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θά-
νατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν· συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ
τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη
Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ
ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν». (πρὸς Ρω-
μαίους στίχ. 3-4).

β'. Μὲ τὸν προσωπικὸ πνευματικὸ ἀγῶνα ἐπίσης
κατὰ τὸν ἀποστολικὸ λόγον «πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ
Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ
τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. αἰεὶ γὰρ ἡμεῖς
οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα
καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν.»
(Πρὸς Κορινθίους Β' δ' 10-11).

Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει «Νεκρώ-
σατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς» (Κολοσσαεῖς
γ' 5).

Γιὰ ὅσους ἐπιτύχουν αὐτὴ τὴν νέκρωση θὰ ἰσχύσει
ἡ διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου·

«κἀν ἀποθάνῃ, ζήσεται» (Ἰωάννου ια' 26).

Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μᾶς προτρέπει φιλανθρωπῶς μετὴν ὑμνολογία της :

«... Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθῶμεν αὐτῷ καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς· ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ, καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ· ... καὶ συνανυψῶ ὑμᾶς εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Στιχηρὸν Ἰδιόμελον Αἶνων Μ. Δευτέρας. Ἦχος α').

Κατὰ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας σὲ κάθε θεία λειτουργία ποὺ τελεῖται, ὁ Χριστὸς ζεῖ, γεννιέται, διδάσκει, πεθαίνει, ἀνασταίνεται καὶ μεῖς γινόμεστε μέτοχοι τῆς θείας ζωῆς· ἐωνόμαστε μαζί Του μετὰ τὰ ἅγια Μυστήρια μεταξὺ τῶν ὁποίων κορυφαῖο εἶναι ἡ κοινῶνία τοῦ Ἁγίου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου αἵματος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔγινε καὶ Υἱὸς ἀνθρώπου καὶ μᾶς προσφέρει πνευματικὴ τροφή γιὰ νὰ ζήσουμε τὴν θυσιασμένη ἅγια Σάρκα Του καὶ τὸ ἐκχυθὲν Τίμιον αἷμα Του.

Μὲ τὴν θυσία Του *γεγόναμεν «συμπολίται τῶν ἀγγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ»* (Ἐφεσίους β' 19), καὶ *«θείας φύσεως κοινωνοί»* (Β' Πέτρου α' 4).

Ἐχοντας ὑπ' ὄψη μας τὴν μεγάλη σημασία ποὺ ἔχει ἡ βίωση τῶν σωτηριωδῶν αὐτῶν γεγονότων τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ μᾶς, καταρτίσαμε αὐτὸ τὸ βοήθημα, ὥστε οἱ πιστοί, μετὰ ὁδηγὸ τὴν μαρτυρία καὶ ἐμπειρία τῶν Ἀποστόλων, ὅπως αὐτὴ ἀναφέρεται στὰ κείμενα τῶν εὐαγγελίων, νὰ κατανοήσουν τὴν σημασία τῶν γεονότων ποὺ ἐορτάζουμε καὶ νὰ τὰ βιώ-

σουν κατὰ τὴν προσωπικὴ τους διάθεση.

Στὸ μικρὸ αὐτὸ βοήθημα παραθέτουμε τὶς εὐαγγελικὲς πηγὲς γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ποὺ ἐορτάζουμε καὶ μερικὰ σχόλια γιὰ τὶς τρεῖς περιόδους τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ:

α'. Τὶς ἕξι τελευταῖες ἡμέρες· ἦτοι ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων ἕως τὴν Μεγάλη Παρασκευή.

β'. Τὴν ἡμέρα τῆς ταφῆς Του καὶ τῆς εἰς Ἄδου καθόδου Του ἦτοι τὸ Μέγα Σάββατο.

γ'. Τὶς σαράντα ἡμέρες ποὺ παρέμεινε στὴν γῆ μετὰ τὴν ἀνάστασή Του, ἦτοι ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ἕως τὴν Ἀνάληψη.

Γιὰ νὰ κατατάξουμε τὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ἀκολουθήσαμε τὴν παράδοση τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ ἐνέταξε τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας στὶς ἡμέρες, ὅπως ἀναφέρονται στὰ συναξάρια τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος.

Στὴν ἐξιστόρηση τοῦ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου οἱ ἡμέρες καὶ οἱ νύχτες αὐτὲς διακρίνονται καλλίτερα.

Αὐτὸς ξεχωρίζει σαφῶς:

α'. Τὴν νύχτα μετὰ τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς Δευτέρας (Μάρκου ια' 11-12).

β'. Τὴν νύχτα μετὰ τῆς Δευτέρας καὶ τῆς Τρίτης (Μάρκου ια' 19-20).

γ'. Τὴν ἡμέρα τῆς Τετάρτης (Μάρκου ιδ' 1).

δ'. Τὴν ἡμέρα τῆς Πέμπτης (Μάρκου ιδ' 12) καὶ τὴν ἑσπέρα της (Μάρκου ιδ' 17).

ε΄. Τὸ πρωῒ τῆς Παρασκευῆς (Μάρκου ιε΄ 1), καὶ τὸ ἀπόγευμά της (Μάρκου ιε΄ 25, 33), καὶ τὴν ἑσπέρα της (Μάρκου ιε΄ 42), ποὺ ὑπῆρξε ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου.

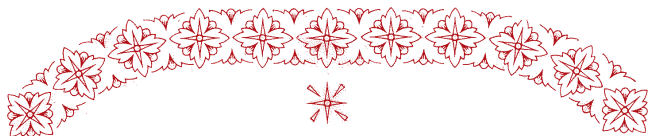
Γιὰ τὶς πρώτες ἡμέρες, οἱ ἄλλοι εὐαγγελιστὲς εἶναι πιὸ ἀκαθόριστοι. Ὁ Λουκᾶς προσθέτει τὴν γενικὴ πληροφορία, ὅτι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς σ' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα « Ἦν δὲ τὰς ἡμέρας ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, τὰς δὲ νύκτας ἐξερχόμενος ἠύλιζετο εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Ἐλαιῶν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὄρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκούειν αὐτοῦ. » (Λουκᾶ κα΄ 37-38).

Εὐχόμεστε κι αὐτὸ τὸ πνευματικὸ βοήθημα νὰ συμβάλει στὴν ἐπίγνωση τῆς σημασίας τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν πηγὴ ἐμπνεύσεως καὶ δυνάμεως στὸν ἀγώνα κατὰ τῆς ἀμαρτίας, ποὺ γεννᾷ τὴν φθορὰ καὶ τὸν θάνατο.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Ἐγγραφα στὴν Καισαριανὴ τὴν Πέμπτη τοῦ Μεγάλου Κανόνος (10 Ἀπριλίου 2008).

Ἡμέρα 1η: Κυριακὴ τῶν Βαΐων

Ἡ ΜΕΣΣΙΑΝΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Α'. Τὰ κείμενα καὶ τὰ γεγονότα

1. Εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὴν ἁγία πόλη
Ἱερουσαλήμ.

Ματθαίου κα' 1-17·

Μάρκου ια' 1-11· Λουκᾶ ιθ' 28-44· Ἰωάννου ιβ'
12-19.

α'. Ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ πώλου ὄνου

β'. Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ λαοῦ

γ'. Οἱ διάφορες θεραπείες (Ματθαίου κα' 14)

δ'. Ἡ κατάληξη τῆς πομπῆς στὸν Ναό

ε'. Ἡ ἀντίδραση τῆς θρησκευτικῆς ἡγεσίας

ς'. Οἱ Ἕλληνες ζητοῦν νὰ γνωρίσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό (Ἰωάννου ιβ' 20-26 καὶ Ματθαίου ις' 24-25· Μάρκου α' 34-35· Λουκᾶ γ' 23-24).

ζ'. Ἡ ἐπιστροφή καὶ διανυκτέρευση στὴν Βηθανία.

Β'. Ἡ Ἁγία Πόλη

Θὰ ἀναπλάσουμε τὸ κλίμα, τὶς ἐπιρροές, τὶς τάσεις, τὶς τάξεις, τὶς ιδέες, τὰ πρόσωπα ποὺ κυριαρχοῦσαν στὴν Ἱερουσαλήμ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες.

1. Τὸ ἐξωτερικὸ κλίμα περιλαμβάνει:

Πρῶτον τὴν θρησκευτικὴ καὶ πνευματικὴ ἡγεσία τῶν Ἰουδαίων

α'. Τοὺς Φαρισαίους ποὺ ἦσαν:

* Θρησκευτικὰ συντηρητικοί, παραδοσιακοί, ζηλωτές, αὐστηροὶ τηρητὲς τῆς μωσαϊκῆς θρησκείας.

* Πολιτικὰ ἐθνικιστές, ἀντιρωμαϊστές.

* Πολὺ ἰσχυροὶ στὸν λαὸ ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ φόβο ἔνεκα τῆς μεγάλης ἐξουσίας ποὺ εἶχαν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ λαὸς τοὺς ἀποστρεφόταν ὡς ἐνοχλητικούς.

* Ἐχθρικοὶ ἀπέναντι στὸν Κύριο. Τὸν μισοῦσαν.

β'. Τοὺς Σαδδουκαίους ποὺ ἦσαν:

★ Ἀντίπαλοι τῶν Φαρισαίων

14 * Θρησκευτικὰ ὀρθολογιστές, σκεπτικιστές, ὕλιστές, πολιτικὰ διεθνιστές, φιλικὰ προσκείμενοι στὴν ρωμαϊκὴ ἐξουσία. Κοσμοπολίτες.

★ Τὸν Κύριό μας ἐθεωροῦσαν ἕναν λαϊκὸ ὀραματιστὴ μᾶλλον γραφικὸ, μὴ σοβαρό.

γ'. Τοὺς Ἑρωδιανούς ποὺ ἦσαν φόρου ὑποτελεῖς

στοὺς Ρωμαίους, ἐνῶ οἱ Φαρισαῖοι ἀρνήθησαν νὰ καταβάλουν αὐτὸ τὸν φόρο (Ματθαίου κβ' 16).

δ'. Τοὺς Γραμματεῖς. Ἦσαν οἱ νομικοί, οἱ νομοδιδάσκαλοι. Τὸ ἀξίωμά τους δὲν εἶχε θρησκευτικὸ χαρακτῆρα, ἀλλὰ πολιτικόν.

ε'. Τὴν τάξιν τῶν Ἀρχιερέων ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ τοὺς πρωτότοκους υἱοὺς τῶν οἰκογενειῶν ποὺ κατὰγονταν ἀπὸ τὴν φυλὴ Ἀαρὼν καὶ διοικοῦσαν τὶς οἰκειῆς τάξεις τῶν ἱερέων.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίου μας κυριαρχοῦσε ὁ πανοῦργος, μηχανορράφος καὶ ἀδίστακτος Ἴβννας, ποὺ ἐκυβερνοῦσε μέσω τῶν τεσσάρων υἱῶν του, οἱ ὁποῖοι διετέλεσαν Ἀρχιερεῖς, α) Ἐλεαζάρου, κατὰ τὰ ἔτη 16-17 μ. Χ., β) Ἰωνάθαν, κατὰ τὰ ἔτη 36-37 μ. Χ., Θεοφίλου κατὰ τὰ ἔτη 37-41 μ. Χ., Μαθθία, κατὰ τὰ ἔτη 42-43 μ. Χ. καὶ τοῦ γαμπροῦ του Ἰωσήφ Καϊάφα κατὰ τὰ ἔτη 18-36 μ. Χ. Ὁ Ἰβννας καθαιρέθηκε ἀπὸ τὸ ἀρχιερατικὸ ἀξίωμα τὸ ἔτος 15 μ. Χ., ἀπὸ τὸν Ρωμαῖο ἐπίτροπο (διοικητὴ) τῆς Ἰουδαίας Βαλέριο Γρατὸ καὶ ἐφρονεύθηκε τὸ ἔτος 67 μ. Χ. κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἰουδαίων στασιαστῶν ἐναντίον τῆς Ρώμης.

ζ'. Τὸ Μέγα Συνέδριον ποὺ εἶχε ἐξουσία ἐπὶ θεμάτων θρησκευτικῶν, δικαστικῶν καὶ ἐθνικῶν. Εἶχε ἐξουσία ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ παντὸς πταίσαντος εἴτε βασιλέως, εἴτε ἀρχιερέως εἴτε προφήτου εἴτε οἰουδήποτε ἄλλου Ἰουδαίου πολίτου.

ζ'. Τὸν Ἰουδαϊκὸ λαὸ ποὺ προσέβλεπε μὲ ἐμπιστοσύνη στὸν νέο ραββί (διδάσκαλο), ἀλλὰ ταλαντευόταν. Ἦταν ἀσταθῆς καὶ ἀνώριμος.

Δεύτερον τὴν πολιτικὴ ἐξουσία καὶ τοὺς φορεῖς της.

α'. Τὴν πολιτικὴ κατάσταση στὴν περιοχή

β'. Τὸν Πόντιο Πιλάτο

γ'. Τὸν Ἡρώδη Ἀγρίππα (Λουκᾶ γ' 1)

2. Τὸ ἐσωτερικὸ κλίμα περιλαμβάνει:

α'. Τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ ποῦ:

☆ Διήρχετο ἡμέρες βαθειᾶς ἀναμονῆς.

☆ Ἐγνώριζε τὴν ἀποφασισμένη ἐξόντωσή Του, τὴν προανήγγειλε τρεῖς φορές: Ματθαίου ιστ' 21-23 - ιζ' 22-23 - κ' 17 -19.

☆ Ἀναγκάζει μὲ τὶς ἐνέργειές Του τοὺς ἀντιπάλους Του νὰ ἐπισπεύσουν.

☆ Κρατᾷ τὴν πρωτοβουλία τῶν κινήσεων.

☆ Κατευθύνει τὴν ἱστορία στὴν ἐκπλήρωση τῶν σκοπῶν τοῦ θεοῦ σχεδίου.

☆ Εἶναι ἀποφασισμένος (Ματθαίου ιστ' 22-23).

β'. Τοὺς Μαθητές Του πού :

★ Εἶναι ἀπελπιστικά ἀδύναμοι καὶ ἀνίκανοι νὰ συλλάβουν τὴν κρισιμότητα τῶν στιγμῶν. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει μέχρι τελευταίας στιγμῆς, μέχρι τὴν Γεθσημανῆ.

★ Ἐνῶ Ἐκεῖνος ἔχει συναίσθηση τοῦ τί θὰ ἀκολουθήσει, αὐτοὶ δὲν καταλαβαίνουν.

★ Γι' αὐτὸ τοὺς προετοιμάζει γιὰ ὅσα θὰ συμβοῦν. Εἶναι στοργικός, διδακτικός, ἀποκαλυπτικός.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου γι' αὐτοὺς φθάνει στὸ ἔπακρον· «ἀγαπήσας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτούς» (Ἰωάννου ιγ' 1).

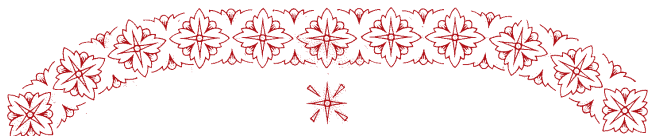
Β'. Σχόλια

Στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπαληθεύθηκαν οἱ προφητεῖες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία καὶ τῆς Μεσσιανικῆς ἐποχῆς ποὺ ἔχει πνευματικὰ χαρακτηριστικά.

Ὅσοι Ἰουδαῖοι εἶχαν πνεῦμα Θεοῦ Τὸν δέχτηκαν σὰν ἀπεσταλμένο ἀπὸ τὸν Θεὸ Προφήτη καὶ Διδάσκαλο κατὰ τὴν ἐπαγγελία τοῦ Μωϋσέως «προφήτην ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου ὡς ἐμὲ ἀναστήσει σοι Κύριος ὁ Θεός σου, Αὐτοῦ ἀκούσεσθε» (Δευτερονομίου ιη' 15).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐξηγεῖ στήν τριακοστή ὁμιλία του στήν Γένεσι γιατί ἡ ἐβδομάδα τῶν ἁγίων παθῶν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὀνομάζεται Μεγάλη:

«Μεγάλην δέ καλοῦμεν τήν ἐβδομάδα, οὐκ ἐπειδή πλέον ἔχει τό μῆκος τῶν ὡρῶν, καί γάρ εἰσιν ἕτεραι πολλῶ μείζους ὡρας ἔχουσαι· οὐδέ ἐπειδή πλείους ἡμέρας ἔχει, καί γάρ ὁ αὐτός ἀριθμός καί ταύτη καί ταῖς ἄλλαις πάσαις. Τίνος οὖν ἔνεκεν μέγαλιν ταύτην καλοῦμεν; Ἐπειδή μέγαλα τινά καί ἀπόρρητα τυγχάνει τά ὑπάρξαντα ἡμῖν ἐν αὐτῇ ἀγαθά. Ἐν γάρ ταύτῃ ὁ χρόνιος ἐλύθη πόλεμος, θάνατος ἐσβέσθη, κατάρρα ἀνηρέθη, τοῦ διαβόλου ἡ τυρανίς κατελύθη, τά σκεύη αὐτοῦ διηρπάγη, Θεοῦ καταλλαγί πρὸς ἀνθρώπους γέγονεν, οὐρανός βάσιμος γέγονεν, ἀνθρωποι Ἀγγέλοις συνεμίγησαν, τά διεστῶτα συνήφθη, ὁ φραγμός περιηρέθη, τό κλεῖθρον ἀνηρέθη, ὁ τῆς εἰρήνης Θεός εἰρηνοποίησε τά ἄνω καί τά ἐπί τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο τοίνυν μέγαλιν τήν ἐβδομάδα καλοῦμεν, ἐπειδή τοσοῦτον πλῆθος δωρεῶν ἡμῖν ἐν αὐτῇ κεχάρισται ὁ Δεσπότης» (Ε.Π.Ε, τ. 3, σελ. 266).

Ἡμέρα 2α: Μεγάλη Δευτέρα

ΟΙ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ
ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΪΚΟΥ- ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ

Α'. Τὰ γεγονότα καὶ τὰ κείμενα

1. Ὁ Κύριος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Βηθανία στὴν Ἱερουσαλήμ.

2. Ἡ ξήρανση τῆς συκῆς (Ματθαίου κα' 18-22).

3. Οἱ ἐπιθέσεις τῆς πνευματικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἡγεσίας στὸν Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ ἐνώπιον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ.

Ἐπίθεση πρώτη γιὰ τὸ ξεκαθάρισμα τῆς ταυτότητος τοῦ νέου ραββί. Ποιὸς εἶναι καὶ ποιά ἐξουσία ἔχει (Ματθαίου κα' 23-27).

Ὁ Κύριος ἀντεπιτίθεται μὲ τρεῖς παραβολές:

α'. Τῶν δύο υἱῶν (Ματθαίου κα' 26 - 32).

β'. Τῶν κακῶν γεωργῶν (Ματθαίου κα' 33-46).

γ'. Τῶν βασιλικῶν γάμων (Ματθαίου κβ' 1-14).

Ἐπίθεση δευτέρα ἐκ μέρους τῶν Φαρισαίων γιὰ τὴν καταβολὴ τοῦ φόρου στὸν ρωμαῖο αὐτοκράτορα (Ματθαίου κβ' 15-22 καὶ Μάρκου ιβ' 13-17, Λουκᾶ κ' 20-26).

Ὁ Κύριος ζητεῖ νὰ Τοῦ ἀποδοθοῦν αὐτὰ ποὺ τοῦ ἀνήκουν· ἡ ἀναγνώριση τῆς μεσσιανικῆς ταυτότητάς καὶ ἀποστολῆς Του.

Ἐπίθεση τρίτη ἐκ μέρους τῶν Σαδδουκαίων.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐρωτήσεως περὶ τοῦ λεβηρατικοῦ γάμου (πρόκειται περὶ ἰουδαϊκοῦ θεσμοῦ ὑιοθεσίας σὲ περίπτωση ἄτεκνης συζύγου), μὲ τὴν ὁποία ἀμφισβητήθηκε ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας διὰ τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, στὴν ὁποία αὐτοὶ δὲν ἐπίστευαν. Ὁ Κύριος ἀποκαλύπτει τὴν φύση τῆς βασιλείας Του καὶ τοὺς ἀποστομῶνει (Ματθαίου κβ' 23-33 καὶ Μάρκου ιβ' 18-27, Λουκᾶ κ' 27-40).

Ἐπίθεση τετάρτη ἐκ μέρους τοῦ Νομικοῦ (Γραμματέως ἢ Νομοδιδάσκαλου, δηλαδὴ ἀκαδημαϊκοῦ), μὲ τὴν ἐρώτησή του περὶ τῆς σπουδαιότερας ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ (Ματθαίου κβ' 34-40).

Ἡ ἐρώτησή του περιεῖχε καθαρὸ δόλο διότι ἀποσκοποῦσε στὴν παγίδευση τοῦ Ἰησοῦ μέσα στὶς θεολογικὲς τάσεις γιὰ τὸ ποιά εἶναι ἡ σπουδαιότερη ἐντολὴ μὲ ἀπώτερο σκοπὸ νὰ ἐκτεθεῖ ὁ Κύριος καὶ νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς ἀνίδεος καὶ ἀστοιχείωτος.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅμως τὸν ἀποστόμωσε ἐρμηνεύοντας μὲ μοναδικὴ εὐστροφία καὶ αὐθεντία τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Ἡ ἐπικράτηση τοῦ Κυρίου ποὺ θέτει τέλος στὸν διάλογο μὲ ἓνα ἐρώτημα, ποὺ Τὸν ἀναδεικνύει μοναδικὸ καὶ ἀνυπέρβλητο διδάσκαλο.

Εἶναι τὸ ἐρώτημα περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Μεσσία (Ματθαίου κβ' 41-46 καὶ Μάρκου ιβ' 35-37, Λουκᾶ κ' 41-44).

Τὸ βράδου ὁ Κύριός μας ἐπέστρεψε καὶ διανυκτέρευσε στὴν Βηθανία.

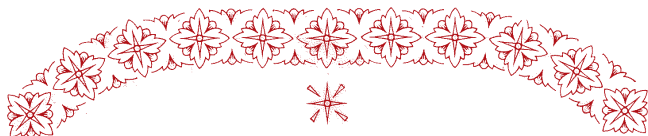
Β'. Σχόλια

Στὸν διάλογο αὐτὸ ποὺ διεξήχθη μεταξὺ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διαφόρων τάξεων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πνευματικοῦ κατεστημένου ἀμφισβητήθηκε ἡ θεία ἀuthεντία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖνος μὲ τὴν θεία φύση Του φανέρωσε τὸ ἀληθὲς νόημα τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὸ εἶχαν παραμορφώσει οἱ προκαταλήψεις καὶ οἱ προσκολλήσεις τῶν ἐμπαθῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν ἐλέγχοντάς τους αὐστηρά.

Ὁ Κύριος δίδασκε «ὡς ἐξουσίαν ἔχων» (Ματθαίου ζ' 29) ἐνῶ αὐτοὶ «φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν (Ρωμαίους ἀ' 22).

Ἡμέρα 3η: Μεγάλη Τρίτη

Η ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΩΣ ΜΕΣΣΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΣΡΑΗΛ
ΚΑΙ Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΣΣΙΑ

Α'. Τὰ γεγονότα καὶ τὰ κείμενα

1. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπιστρέφει τὸ πρωὶ ἀπὸ τὴν Βηθανία στὸν Ναὸ καὶ ἐλέγχει τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους ἐξαπολύοντας τὰ αὐστηρὰ ὀκτῶ οὐαὶ (Ματθαίου κγ' 13-16, 23-29, Ματθαίου κγ' 1-39 καὶ Μάρκου ιβ' 38-40, Λουκᾶ ια' 37-52, κ' 45-47).

2. Τὸ δίλεπτον τῆς χήρας,

3. Ἐγκατάλειψη ὀριστικῆ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Τέλος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Ματθαίου κγ' 37-39).

4. Προαναγγελία τῆς καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ (Ματθαίου κδ' 1-2 καὶ Μάρκου ιγ' 1-2, Λουκᾶ κα' 5-6).

5. Ὁ Κύριος μὲ τοὺς μαθητὲς Του στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἡ ὁμιλία Του αὐτὴ περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς :

α'. Τὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν ἐρήμωση τῆς Ἰουδαίας καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου (Ματθαίου κδ').

β'. Ὅτι εἶναι ἄγνωστη ἡ ὥρα τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ πιστοῦ καὶ φρονίμου δούλου (Ματθαίου κδ' 36-51 καὶ Μάρκου ιγ' 32-37, Λουκᾶ ιζ' 26-30. 34-36).

γ'. Τὶς τρεῖς παραβολές.

I. Τοῦ πιστοῦ καὶ φρονίμου δούλου (Ματθαίου κδ' 45-51, Λουκᾶ ιβ' 41-48).

II. Τῶν Ταλάντων. (Ματθαίου κε' 14-30, Λουκᾶ ιθ' 11-27).

III. Τῶν δέκα Παρθένων . (Ματθαίου κε' 1-13)

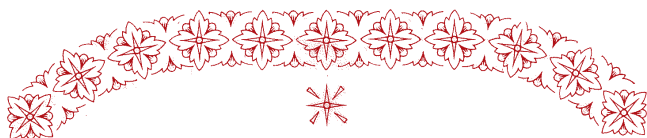
δ'. Τὸν ἐσχατολογικὸ λόγὸ Του περὶ τῆς ἐνδόξου δευτέρας παρουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, μὲ τὸν ὁποῖο ἔκλεισε τὸ κήρυγμά Του στὸν κόσμὸ ὁ Κύριος (Ματθαίου κε' 31-46).

5. Τὸ βράδυ ἐπέστρεψε καὶ διανυκτέρευσε στὴν Βηθανία.

Β'. Σχόλια

1. «Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον» (Ἰωάννου α'11).

2. «Ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος» (Ματθαίου κγ' 38). Ἡ ἀποχώρηση καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ τὴν ζωὴ μας ἐπιφέρει πνευματικὴ ἐρήμωση.

Ἡμέρα 4η: Μεγάλη Τετάρτη

ΗΜΕΡΑ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Πρόκειται ούσιαστικά γιὰ σύγκρουση τοῦ διαβόλου μετὰ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Α'. Τὰ γεγονότα καὶ τὰ κείμενα

1. Ὁ Κύριος δὲν πῆγε στὸν Ναό. Ὁ Λαὸς τὸν ἀναζητοῦσε.

2. Στὴν Ἱερουσαλὴμ λαμβάνεται ἀπόφαση γιὰ τὴν σύλληψη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν φυλάκισή Του καὶ τὴν ἐξόντωσή Του μετὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα.

(Ματθαίου κς' 1-5 καὶ Μάρκου ιδ' 1-2, Λουκᾶ ιβ' 1-2, Ἰωάννου ια' 45-53).

3. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπιστρέφει, παραμένει στὴν Βηθανία καὶ φιλοξενεῖται στὸ σπίτι Σίμωνος τοῦ λεπροῦ.

(Ματθαίου κς' 6-13 καὶ Μάρκου ιδ' 3-9, Ἰωάννου ιβ' 1-8).

4. Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.

(Ματθαίου κς' 14-16, Μάρκου ιδ' 10-11, Λουκᾶ κβ' 3-6).

Β'. Τὰ δρῶντα πρόσωπα

1. Ὁ ταλαντευόμενος Σίμων ὁ λεπρὸς

2. Ἡ μετανοοῦσα πόρνη γυναίκα

3. Ὁ προδίδων μαθητῆς Ἰούδας

Γ'. Σχόλια

1. Ὁμοιότητες καὶ διαφορὲς μεταξὺ μετανοοῦσης
γυναικὸς καὶ προδότου μαθητοῦ.

2. Ἡ Μετάνοια

Ἡ μετανοοῦσα γυναίκα εἶναι ὑπόδειγμα μετανοίας
για ὅλους.

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας
ἡ ἁμαρτία χωρίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό, ἐξυπα-
κούεται, ὅτι ἡ μετάνοια ἀποκαθιστᾷ τὴν κοινωνία τοῦ
ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος δίνει τὸν ὅρισμό
τῆς μετάνοιας:

«Τὴν μετάνοιαν νόει στροφὴν πρὸς τὰ κρείττονα».

Δηλαδή: Νὰ ἀντιλαμβάνεσαι, ὅτι ἡ μετάνοια εἶναι στροφή πρὸς τὰ καλλίτερα (Ἔπη θεολογικά, ποίημα λδ', Ὅροι Παχυμερεῖς Ε.Π.Ε. τ. 9, σελ. 444).

Παρατηρεῖ, ὅτι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους «μέγα κἂν εἶ τὸ πρῶτον τοῦ λόγου μὴ σώζοιεν τὸ μηδὲν ἁμαρτάνειν, ἀλλὰ τὸ γε δευτέρον ἐκείνου, τὸ ἁμαρτάνοντας ἐπανάγεσθαι».

Δηλαδή: Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους «εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, ἔστω καὶ ἂν δὲν τηρήσουν τὸ πρῶτο σκέλος τῆς ἐντολῆς, τὸ νὰ μὴν ἁμαρτάνουν δηλαδή, τὸ νὰ τηρήσουν τοῦλάχιστον τὸ ἄλλο σκέλος, τὸ νὰ ἐπανέλθουν στὴν προηγούμενη κατάσταση ἀφοῦ ἁμαρτήσουν» (Λόγος Β' Ἀπολογητικὸς τῆς εἰς τὸν Πόντον φυγῆς Ε.Π.Ε. τ. 1 σελ. 78). Καὶ προσθέτει γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς μετάνοιας:

«Γινῶμεν ὅτι τὸ μὲν μηδὲν ἁμαρτεῖν, ὄντως ὑπὲρ ἄνθρωπον καὶ μόνον Θεοῦ...τὸ δὲ ἀθεράπευτον, τῆς πονηρᾶς καὶ ἀντικειμένης ἐστὶ φύσεως καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνης ἐνεργουμένων. Τὸ δὲ ἁμαρτάνοντας ἐπιστρέφειν, ἀνθρώπων μὲν, ἀλλ' ἐπιεικῶν, καὶ τῆς σωζομένης μερίδος. Εἰ γὰρ καὶ ὁ χοῦς ἐπισύρεταιί τι τῆς κακίας, καὶ τὸ γεῶδες σκῆνος βρίθκει τὸν νοῦν ἄνω φερόμενον, ἢ ἄνω φέρεσθαι δεδημιουργημένον, ἀλλ' ἡ εἰκὼν ἀνακαθαίρετώ τὴν ἰλὺν καὶ ἄνω τιθέτω τὴν ὁμόζυγον σάρκα...».

Δηλαδή: Ἄς ἀναγνωρίσουμε, ὅτι τὸ νὰ μὴν ἁμαρτήσῃ κανεὶς καθόλου, εἶναι πράγματι ἐπάνω ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες δυνάμεις καὶ γνώρισμα μόνον τοῦ Θεοῦ... Τὸ νὰ μένει ὅμως κάποιος ἀθεράπευτος εἶναι γνώρισμα μόνον τῆς πονηρῆς καὶ ἀντίθετης πρὸς τὸν Θεὸ φύσεως καὶ τῶν ἐνεργειῶν, ποὺ προέρχονται ἀπ' αὐτή. Τὸ νὰ

ἐπιστρέφουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἁμαρτήσῃ, εἶναι γνώρισμα ἀνθρώπων ἀγαθῶν, ποὺ ἀνήκουν στὴν μερίδα ἐκείνων ποὺ σώζονται. Διότι καὶ ἂν ἀκόμη ἡ σὰρκα προσελκύει κάτι ἀπὸ τὴν κακία, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ χωματένιο σῶμα παρασύρει τὸν νοῦ πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἢ τοῦλάχιστον ἔχει δημιουργηθῆ γιὰ νὰ πορεύεται πρὸς τὰ ἐπάνω, ὅμως ἡ θεία εἰκόνα ἃς ἀπομακρύνει πάλι τὴν λάσπη καὶ ἃς ἀναγκάσει τὴν σὰρκα, ποὺ εἶναι ὑποταγμένη στὸν ἴδιο ζυγὸ νὰ στραφεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω... (Λόγος ἰσ΄, εἰς τὸν Πατέρα Σιωπῶντα διὰ τὴν πληγὴν τῆς χαλάζης Ε. Π. Ε. τ. 5 σελ. 352).

Ὁ ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας διδάσκει ἐπίσης, ὅτι ἡ ψυχὴ θεραπεύεται πραγματικά, ἀληθινὰ καὶ καθολικά, ὅταν ἀποχωρήσει ἀπ' αὐτὴν ἡ ἁμαρτία.

«Καθόλου δὲ ἀληθέστερον ἴαμα ἢ τῆς ἁμαρτίας ἀναχώρησις. Ὡστε ὁ διὰ σαρκὸς ἡδονὴν ἀθετήσας τὴν χάριν, διὰ τοῦ συντριμμοῦ τῆς σαρκὸς καὶ πάσης δουλαγωγίας τῆς κατ' ἐγκράτειαν ἀποστὰς τῶν ἡδονῶν ὑφ' ὧν κατεστράφη, τελείαν ἡμῖν παρέξει τῆς ἰατρείσεως αὐτοῦ τὴν ἀποδείξιν. Ἀμφότερα τοίνυν ἡμᾶς εἰδέναι δεῖ, καὶ τὰ τῆς ἀκριβείας καὶ τὰ τῆς συνηθείας, ἔπεσθαι δὲ ἐπὶ τῶν μὴ καταδεξαμένην τὴν ἀκρότητα τῷ παραδοθέντι τύπῳ».

Δηλαδή: Γενικὰ ὅμως πιὸ ἀληθινὴ θεραπεία εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ὡστε ἐκεῖνος ποὺ ἀθέτησε τὴν θεία χάρη γιὰ τὴν ἡδονὴ τῆς σάρκας θὰ μᾶς ἀποδείξει τελείως τὴν θεραπεία του μὲ τὸ νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὶς ἡδονές, ποὺ τὸν κατέστρεψαν, διὰ τῆς

συντριβῆς τῆς σάρκας, καὶ τῆς πλήρους δουλαγωγῆσε-
ώς της, ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ ἐγκράτεια. Πρέπει λοιπὸν νὰ
γνωρίζουμε καὶ τὰ δύο, καὶ τὴν κανονικὴ ἀκρίβεια καὶ
τὴν κατὰ συνήθεια πρακτικὴ, ν' ἀκολουθοῦμε δὲ τοὺς
παραδοσιακοὺς τύπους στὶς περιπτώσεις ποὺ δὲν ἀνέ-
χονται τὴν αὐστηρότητα τῶν κανόνων. (Ἐπιστολὴ 188,
Πρὸς Ἀμφιλόχιον περὶ Κανόνων, Ε.Π.Ε. τ. 1 σελ. 190-
192).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καθορίζει τὶς
ὁδοὺς τῆς μετανοίας στὶς ἑννέα ὀμιλίες του «Περὶ Με-
τανοίας» (Ε.Π.Ε. τ. 30).

Πρώτη ὁδός: Ἡ αὐτοπροαίρετος ἐξομολόγησις «Λέ-
γε σὺ πρῶτος τὰς ἀνομίας σου, ἵνα δικαιωθῆς» (Ε.Π.Ε.
τ. 30 σελ. 112-120).

Δευτέρα ὁδός: Τὸ πένθος τῆς ἁμαρτίας (Ε.Π.Ε. τ.
30 σελ. 120-126).

Τρίτη ὁδός: Ἡ ταπεινοφροσύνη (Ε.Π.Ε. τ. 30 σελ.
126-132).

Τετάρτη ὁδός: Ἡ ἐλεημοσύνη (Ε.Π.Ε. τ. 30 σελ.
138-150).

Πέμπτη ὁδός: Ἡ προσευχή (Ε.Π.Ε. τ. 30 σελ. 150-
152).

Ἑκτη ὁδός: Δάκρυα μετανοίας «κλαῦσον ἐπὶ τῇ
ἁμαρτίᾳ σου» (Ε. Π.Ε. τ. 30 σελ. 154-156).

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὡς σοφὸς καὶ δια-
κριτικὸς διδάσκαλος τῆς πνευματικῆς ζωῆς θέτει ἓνα
κανόνα, τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ προσέχουν οἱ Ποιμένες,

ὅταν πρέπει νὰ οἰκονομήσουν ἕναν ἐξομολογούμενο.

«Ὅμοίως γάρ ἐστι κακὸν καὶ ἄνεσις ἀσωφρόνιστος καὶ κατάγνωσις ἀσυγχώρητος· ἡ μὲν ὄλην ἐφιεῖσα τὴν ἡνίαν, ἡ δὲ τῷ σφοδρῷ κατάγχουσα. Δειξόν μοι τὴν καθαρότητα, καὶ δέχομαί σου τὴν θρασύτητα. Νῦν δὲ δέδοικα μὴ βρύων ἔλκεσιν, εἰσάγῃς τὸ ἀνιάτρευτον. Οὐδὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοοῦντα, ὧ καὶ τὸ προφητικὸν χάρισμα ἢ μετάνοια συνετήρησεν; Οὐδὲ Πέτρον τὸν μέγαν παθόντα τι ἀνθρώπινον περὶ τὸ σωτήριον πάθος; Ἰησοῦς δὲ ἐδέξατο, καὶ τῷ τρισσῷ τῆς ἐρωτήσεως καὶ τῆς ὁμολογίας τὸ τρισσὸν τῆς ἀρνήσεως ἐθεράπευσεν. Ἡ οὐδὲ τελιωθέντα δέχῃ δι' αἵματος; Ἔστι γὰρ καὶ τοῦτο τῆς σῆς ἀπονοίας. Οὐδὲ τὸν ἐν Κορίνθῳ παρανομήσαντα; Παῦλος δὲ καὶ ἀγάπην ἐκύρωσεν, ἐπειδὴ τὴν διόρθωσιν εἶδε καὶ τὸ αἷτιον, “ἵνα μὴ τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῆ ὁ τοιοῦτος”, βαρηθεις τῇ ἀμετρίᾳ τῆς ἐπιπλήξεως. Οὐδὲ τὰς νέας γαμιζεις χήρας, διὰ τὸ τῆς ἡλικίας εὐάλωτον; Παῦλος δὲ τοῦτο ἐτόλμησεν, οὗ σὺ δηλαδὴ διδάσκαλος, ὡς ἐπὶ τέταρτον οὐρανὸν φθάσας, καὶ ἄλλον παράδεισον, καὶ ἀπορροητοτέρων ἀκούσας ῥημάτων, καὶ μεῖζονα κύκλον τῷ Εὐαγγελίῳ περιλαβών».

Δηλαδή: Ἐξ ἴσου εἶναι κακὸ καὶ ἡ συγχώρηση ποὺ γίνεται χωρὶς σωφροσύνη καὶ ἡ καταδίκη ποὺ γίνεται χωρὶς συγχώρηση, ἐπειδὴ ἡ μὲν πρώτη ἀφήνει τελείως ἐλεύθερα τὰ χαλινάρια, ἐνῶ ἡ δεύτερη προκαλεῖ ἀπόγνωση μὲ τὴν σκληρότητά της. Δεῖξε μου τὴν καθαρότητά σου, καὶ τότε θὰ δεχθῶ νὰ ὑπερηφανεύεσαι. Τώρα ὁμως φοβοῦμαι μήπως, ἐνῶ εἶσαι γεμᾶτος ἀπὸ πληγές, βάλεις μέσα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο παραμένει ἀθεράπευ-

το. Οὔτε δέχεσαι μετανοημένον τὸν Δαβίδ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν μετάνοιά του διατήρησε τὸ προφητικὸ του χάρισμα; Οὔτε τὸν Πέτρο τὸν μέγαν, ὁ ὁποῖος ἔπαθε κάτι ἀνθρώπινο κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ σωτηρίου πάθους; Ὁ Ἰησοῦς δὲ τὸν δέχθηκε καὶ μὲ τὴν τριπλῆ ἐρώτηση καὶ τὴν τριπλῆ ὁμολογία θεράπευσε τὴν τριπλῆ ἄρνηση. Ἡ δὲ δέχεσαι οὔτε ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τελειοποιήθηκε μὲ τὸ αἷμα του; Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα ἀκόμη δεῖγμα τῆς σκληρότητός σου. Οὔτε ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἀμάρτησε στὴν Κόρινθο; Ὁ Παῦλος δέ, ὑπέδειξε ὡς ποινὴ τὴν ἀγάπη, ἐπειδὴ εἶδε τὴν διόρθωση καὶ τὸ αἶτιο τῆς διορθώσεως, “διὰ νὰ μὴν χαθεῖ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶχε ἀμαρτήσῃ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ἐπιτίμηση”. Οὔτε ἐπιτρέπεις στὶς νέες χῆρες νὰ ὑπανδρεύονται, ἐπειδὴ ἡ ἡλικία τους εἶναι εὐκόλο νὰ παρεκκλίνει στὴν ἀμαρτία; Αὐτὸ ὅμως τὸ ἐτόλμησε ὁ Παῦλος, τοῦ ὁποίου σὺ γίνεσαι διδάσκαλος, ὡσὰν νὰ εἶχες ἀνεβῆ μέχρι τὸν τέταρτο οὐρανὸ καὶ σὲ ἄλλο παράδεισο, ὡσὰν νὰ εἶχες ἀκούσει πιὸ ἀπόρρητα πράγματα καὶ νὰ εἶχες ὀδηγήσει στὸ Εὐαγγέλιο μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἀνθρώπων (Ε.Π.Ε. τ. 5 Λόγος λθ' εἰς τὰ Ἅγια Φῶτα σελ. 108).

Ἡ μετάνοια κατὰ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας ὀλοκληρώνεται μὲ τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, τὸ ὁποῖο συντηρεῖ τὴν σχέση καὶ τὴν κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό, ποὺ τὴν διακόπτει ἡ ἀμαρτία.

3. Ἑρμηνεία τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα.

α'. Κατὰ τὸν Ἰωάννη πρόδωσε τὸν Διδάσκαλό Του ἀπὸ φιλαργυρία - πλεονεξία (Ἰωάννου ιβ' 6).

β'. Κατ' ἄλλους νεωτέρους ὅτι ἤθελε νὰ ὠθήσει Τὸν Διδάσκαλό του στὴν ἐκπλήρωση τῆς μεσσιανικῆς ἀποστολῆς Του. Νὰ Τὸν ἀναγκάσει νὰ δράσει κατὰ τῆς ρωμαϊκῆς ἐξουσίας πρὸς ἀποκατάσταση τοῦ Ἰουδαϊκοῦ βασιλείου. Προσक्रουεὶ στὴν διδασκαλία ὅτι ὁ Κύριος ἐκούσια δέχθηκε τὸ Πάθος καὶ ὄχι ἐπειδὴ ἀναγκάστηκε ἢ τοῦ ἐπεβλήθηκε, ὅπως ἐλέχθη στὴν 1η ὁμιλία μας.

γ'. Κατ' ἄλλους ὅτι ἦταν ὄργανο τῆς σωτηρίας, γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ τὸ σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας. Αὐτὴ ἢ ἀποψη προσक्रουεὶ στὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας περὶ ἐλευθερίας τοῦ προσώπου καὶ τοῦ αὐτεξουσίου του. Ὅταν ὁ Κύριος ἐκαλοῦσε διάφορους ἀνθρώπους γιὰ νὰ τοὺς ἀναθέσει ἀποστολή, πάντοτε ἐσέβετο τὴν ἐλευθερία τους καὶ δὲν ἐξανάγκασε κανένα.

δ'. Ἡ θέσι μας.

★ Ὁ Ἰούδας ἀκολούθησε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ ἀπὸ ζῆλο καὶ ἀληθινὴ πίστη.

★ Εἶχε καὶ ἐλαττώματα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι καὶ μαθητὲς τοῦ Κυρίου μας.

Ὁ Πέτρος ἦταν ἀσταθῆς (Ἰωάννου ιγ' 36-38). Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος ἦταν φανατικοί, σκληροὶ καὶ ζηλωτὲς (Λουκᾶ θ' 54), ἦσαν καὶ ματαιόδοξοι (Μάρκου ι' 35-40). Ὁ Θωμᾶς δὲν ἦταν ἀνεκτικὸς καὶ πονόφυχος (Ἰωάννου ια' 16· ιδ' 5). Ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Φίλιππος συμπεριφέρονται ὡς ἀνυποψίαστοι γιὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ συμ-

βοῦν παρὰ τὶς ἐπανειλημμένες προειδοποιήσεις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὅσα εἶχαν προηγηθεῖ στὴν Ἱερουσαλὴμ τὶς προηγούμενες ἡμέρες (Ἰωάννου ιδ' 1-10).

Τελικὰ ἡ Ἐκκλησία μας ἀποδέχθηκε τὴν ἐρμηνεία τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ποὺ ἔζησε μὲ τὸν Ἰούδα, ὅτι ἐπρόδωσε Τὸν Κύριό μας κινούμενος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας.

★ Ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους μαθητὲς καὶ τὸν Ἰούδα, εἶναι ὅτι ἐκεῖνοι δὲν ἄφησαν τὰ ἐλαττώματά τους νὰ τοὺς ἀποξενώσουν καὶ νὰ τοὺς χωρίσουν ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ἐνῶ στὸν Ἰούδα συνέβη αὐτό. Γι' αὐτὸ καὶ μετὰ τὴν ἔλευση τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὴν Πεντηκοστή, διαπιστώνουμε τὴν διαφορὰ, δηλαδὴ τὴν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καλὴ ἀλλοίωσή τους.

Ὁ Κύριος ἐβοήθησε ὅλους τοὺς μαθητὲς καὶ κανέναν δὲν ἐξάιρεσε ἀπὸ τὴν διδασκαλία Του καὶ τὴν εὐλογία Του.

★ Στὴν Καπερναοὺμ ὁ Ἰούδας ἴσως ταλαντεύτηκε, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι καὶ ἐγκατέλειψαν τὸν Κύριο. Ἀλλὰ αὐτὸς παρέμεινε.

(Ἰωάννου ς' 60-71 καὶ Ματθαίου ις' 13-20, Μάρκου η' 27-30, Λουκᾶ θ' 18-21).

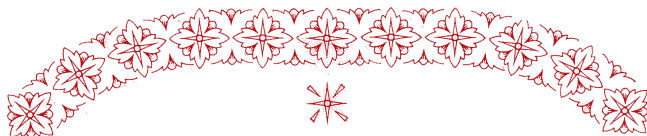
★ Στὸ δειπνο τῆς Βηθανίας δὲν ἔδειξε συμπάθεια στὸν Κύριο. Εἶχε σκληρυνθεῖ ἀναίτια. Ἡ ἀναίδειά του φαίνεται στὴν ἐρώτηση «μήτι ἐγὼ εἶμι, Ραββί;» (Ματθαίου ςς' 25).

HN ΔΕ ΝΥΞ

(Ἰωάννου ιγ' 30)

A pink scroll with a black outline, unrolled to reveal text. The scroll is positioned horizontally in the center of the page. The text is written in a simple, black, sans-serif font.

Λάβετε φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμα μου

Ἡμέρα 5η: Μεγάλη Πέμπτη

ΤΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΔΕΙΠΝΟ -
Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ -
Η ΣΥΛΛΗΨΗ -
Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ -
Η ΑΡΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Α'. Τὰ κείμενα καὶ τὰ γεγονότα

1. Ὁ τελευταῖος δεῖπνος
(Ματθαίου κς' 17-30 καὶ Μάρκου ιδ' 12-26·
Λουκᾶ κβ' 7-23).

α'. Ὁ χαρακτήρας του. Ἦταν πασχάλιος;
β'. Γιατί κρατήθηκε μυστικός ὁ τόπος πραγματο-
ποιήσεώς του;

γ'. Ὁ νικτήρας (Ἰωάννου ιγ' 1-19 καὶ Ματθαίου
κγ' 6-12· ι' 24-40· Λουκᾶ κβ' 24-28, ζ' 40).

δ'. Ὁ Κύριός μας στήν διάρκειά του προλέγει τήν
προδοσίαν Του ἀπό τὸν μαθητή Του. (Ἰωάννου ιγ' 21-
30 καὶ Ματθαίου κς' 20-25· Μάρκου ιδ' 17-21· Λουκᾶ
κβ' 21-23).

εἶ. Ἡ νέα ἐντολή (Ἰωάννου ιγ' 31-35).

ς. Ἡ πρόρρηση τῆς ἀρνήσεως τοῦ Πέτρου (Ματθαίου κς' 31-35 καὶ Μάρκου ιδ' 27-31· Λουκᾶ κβ' 31-34· Ἰωάννου ιγ' 36-38).

ζ. Ἡ τελευταία διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ περιλαμβάνει τὰ ἐξῆς θέματα: (Ἰωάννου ιδ' 1-31· ιε' 1 - 27· ις' 9-33).

* Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ ὁδὸς ποὺ ὀδηγεῖ στὸν Πατέρα (Ἰωάννου ιδ' 1-14).

* Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπόσχεται νὰ στείλει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα (Ἰωάννου ιδ' 15-26).

* Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ (Ἰωάννου ιδ' 27-31).

* Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή (Ἰωάννου ιε' 1-8).

* Ἡ ἐντολή τῆς ἀγάπης (Ἰωάννου ιε' 9-17).

* Τὸ μῖσος τοῦ κόσμου κατὰ τῶν μαθητῶν Του (Ἰωάννου ιε' 18-27· ις' 1-4).

* Τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Ἰωάννου ις' 5-15).

* Ἡ λύπη θὰ μετατραπεῖ σὲ χαρὰ (Ἰωάννου ις' 16-24).

* Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νίκησε τὸν κόσμον (Ἰωάννου ις' 25-33).

η. Ἡ παράδοση τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας (Ματθαίου κς' 26-30· Ἰωάννου ζ' 32-66).

θ. Ἡ ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ἰωάννου ιζ').

2. Στὴν Γεθσημανῆ

α'. Ἡ ὑπερφυῆς προσευχή (Ματθαίου κς' 36-46 καὶ Μάρκου ιδ' 32-42· Λουκᾶ κβ' 39-46).

β'. Τὸ φίλημα τοῦ Ἰούδα (Ματθαίου κς' 46-50).

γ'. Ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ματθαίου κς' 47-56· Μάρκου ιδ' 43-52· Λουκᾶ κβ' 47-53· Ἰωάννου ιη' 1-11).

δ'. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀποκόπτει τὸ δεξιὸ αὐτὶ τοῦ (Μάλχου), δούλου τοῦ ἀρχιερέως (Ματθαίου κς' 51-54, Ἰωάννου ιη' 10-11).

3. Ἀνάκριση - Δίκη - Ἀπόφαση

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ Θρησκευτικοῦ
Ἰουδαϊκοῦ Δικαστηρίου.

Ἐντὸς τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Ἀρχιερέως

α'. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὀδηγεῖται γιὰ νὰ δικασθεῖ
στὸ Μεγάλο Συνέδριο (Ματθαίου κς' 57-68· Μάρκου
ιδ' 53-65· Λουκᾶ κβ' 54-55· 63-71· Ἰωάννου ιη' 12-14·
19-24).

β'. Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸ Συνέδριο τὸ
πρωτὶ (Λουκᾶ κβ' 66-71· Ματθαίου ις' 1-2).

γ'. Τὰ ἐμπτύσματα καὶ τὰ εἰρωνικὰ πειράγματα τῶν
ὀπηρετῶν τοῦ Ἀρχιερέως (Λουκᾶ κβ' 63-65).

Ἐκτὸς τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Ἀρχιερέως

α'. Οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἰωάννης στὴν αὐλὴ
τοῦ Ἀρχιερέως, ὅπου συνεδρίαζε τὸ Μεγάλο Συνέδριο
καὶ δικαζόταν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς (Ἰωάννου ιη' 15-16).

β'. Ἡ τριπλή ἄρνηση τοῦ ἀποστόλου Πέτρου (Ματθαίου κστ' 69-75).

γ'. Ὁ ἀπαγχονισμὸς τοῦ Ἰούδα (Ματθαίου ιζ' 3-4, 5).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ Πολιτικοῦ - Ρωμαϊκοῦ δικαστηρίου.

α'. Ὁ Πιλάτος - Ὁ Ἡρώδης

β'. Οἱ κατηγορίες κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

γ'. Οἱ ἀπόπειρες τοῦ Πιλάτου γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ πρώτη: Ἀποστέλλει τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ γιὰ νὰ δικασθεῖ ἀπὸ τὸν Ἡρώδη (Λουκᾶ κγ' 8-12).

Ἡ δεύτερη: Τὸ ἐρώτημα: Ἰησοῦν ἢ Βαραββᾶν; (Μάρκου ιε' 6-15).

Ἡ τρίτη: Ὁ ἐμπαιγμὸς καὶ ὁ βασανισμὸς Του. Τὸ «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος» (Ἰωάννου ιθ' 2-3).

Ἡ τέταρτη: Ἡ εἰρωνεία: «Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων» (Ἰωάννου ιθ' 1-8· Μάρκου ιε' 16-26· Ματθαίου ιζ' 27-31).

δ'. Ἡ νήψη τῶν χειρῶν τοῦ Πιλάτου γιὰ νὰ ἀπεκδυθεῖ τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν καταδίκη σὲ θάνατο ἐνὸς ἀθώου (Ματθαίου κζ' 24-26).

ε'. Ἡ ἔκδοση τῆς ἀποφάσεως ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ θανατωθεῖ σταυρωμένος (Ἰωάννου ιθ' 12-16· Μάρκου ιε' 25).

Ἐχομε ἤδη εἰσελθεῖ στὸ πρωτὶ τῆς Παρασκευῆς.

Β'. Σχόλια

1. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ἄμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

α'. Ὁ πασχάλιος ἄμνὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἦταν εἰκόνα καὶ προτύπωση τοῦ σταυρωθέντος Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅλα τὰ ἐπὶ μέρους στοιχεῖα τοῦ πασχάλιου ἄμνου, ὅπως περιγράφονται στὰ σχετικὰ κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, βρῆκαν τὴν σημασία καὶ ἐκπλήρωσή τους στὸν σταυρωθέντα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Τὸ βιβλίον τῆς Ἐξόδου ἀναφέρει τὶς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ πὸν δόθηκαν μὲ τὸν Μωϋσῆ στοὺς Ἰσραηλίτες.

«Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν ἐν γῆ Αἴγυπτου λέγων· ὁ μὴν οὗτος ὑμῖν ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτός ἐστιν ὑμῖν ἐν τοῖς μῆσι τοῦ ἐνιαυτοῦ. λάλησον πρὸς πᾶσαν συναγωγὴν υἱῶν Ἰσραὴλ λέγων· τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς τούτου λαβέτωσαν ἕκαστος πρόβατον κατ' οἴκους πατριῶν, ἕκαστος πρόβατον κατ' οἰκίαν. ἐὰν δὲ ὀλιγοστοὶ ᾧσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὥστε μὴ εἶναι ἱκανοὺς εἰς πρόβατον, συλλήψεται μεθ' ἑαυτοῦ τὸν γείτονα τὸν πλησίον αὐτοῦ κατὰ ἀριθμὸν ψυχῶν· ἕκαστος τὸ ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμήσεται εἰς πρόβατον. πρόβατον τέλειον, ἄρσεν, ἐνιαύσιον ἔσται ὑμῖν· ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἐρίφων λήψεσθε» (Ἐξόδου ιβ' 1-5).

Δηλαδή: Εἶπε ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν, ὅταν ἀκόμη ἦταν στὴν Αἴγυπτο. Ὁ μήνας αὐτὸς θὰ εἶναι γιὰ σᾶς ἀρχὴ τῶν ἄλλων μηνῶν τοῦ ἔτους. Λάλησε πρὸς ὅλο τὸ πλῆθος τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ εἶπέ του.

Τὴν δέκατη ἡμέρα τοῦ μήνα αὐτοῦ θὰ πάρει κάθε οἰκογενειάρχης ἓνα πρόβατο γιὰ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ τὸ σπίτι του. Ἐὰν τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας εἶναι λίγα, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ φᾶνε τὸ πρόβατο, ὁ οἰκογενειάρχης θὰ καλέσει ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ γείτονα ἀνάλογο ἀριθμὸ καὶ θὰ τοὺς μοιράσει ἀνάλογη μερίδα ἀπὸ τὸ πρόβατο. Τὸ πρόβατο θὰ εἶναι ἀρτιμελὲς χωρὶς σωματική βλάβη, ἀρσενικό, ἐνὸς ἔτους. Μπορεῖτε νὰ πάρετε ἀμνὸ ἢ ἐρίφιο.

Ὁ ἀμνὸς ὑπῆρξε τύπος τοῦ θυσιασθέντος Χριστοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου.

β'. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας στὴν προφητεία του γιὰ τὸ πάθος τοῦ «Δούλου τοῦ Θεοῦ», δηλαδὴ τοῦ Μεσσία, συμβολίζει τὴν ἐκούσια θυσία τοῦ Μεσσία μὲ τὸ πρόβατο ποὺ ἀδιαμαρτύρητα καὶ χωρὶς ἀντίσταση ἀκολουθεῖ καὶ ὑπακούει στὸν ποιμένα του, ποὺ εἶτε τὸ ὀδηγεῖ στὴν σφαγὴ εἶτε τὸ κουρεύει.

«Καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα». (Ἡσαΐου νγ' 7)

Δηλαδή: Βασανιζόταν κι ὅμως ταπεινὰ ὑπέμενε, χωρὶς παράπονο κανένα. Σὰν πρόβατο ποὺ τὸ ὀδηγοῦσαν στὴν σφαγὴ, καθὼς τὸ ἀρνὶ ποὺ στέκεται ἄφωνο μπροστὰ σ' αὐτὸν ποὺ τὸ κουρεύει ποτέ του δὲν παραπονέθηκε.

γ'. Ὡς ἀμνὸ τοῦ Θεοῦ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλό του ὁ πρόδρομος καὶ Βαπτιστὴς Ἰωάννης τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, φανερώνοντας τὴν ταυτότητά Του, ὅτι εἶναι

δηλαδή ὁ Μεσσίας, ποὺ εἶχε ὑποσχεθεῖ νὰ στείλει στὸν κόσμον ὁ ἐπουράνιος Θεός, ὅπως ἀναφέρει στὸ εὐαγγέλιό του ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

«Τῇ ἐπαύριον πάλιν εἰστήκει ὁ Ἰωάννης καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο καὶ ἐμβλέψας τῷ Ἰησοῦ περιπατοῦντι λέγει· Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάννου α' 35-36).

Δηλαδή: Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἰωάννης βλέπει τὸν Ἰησοῦ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του καὶ λέει: Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ παίρνει πάνω του τὴν ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων.

Στὸ Δοξαστικὸ τῆς ἐνάτης Ὁρας τῶν Θεοφανείων περιπλέκεται μεταξὺ καὶ ἄλλων θεμάτων, ὑμνολογικά, καὶ αὐτὴ ἡ σημαντικὴ μαρτυρία τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ:

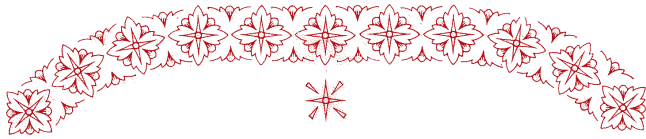
«Τὴν χεῖρά σου τὴν ἀψαμένην, τὴν ἀκήρατον Κορυφὴν τοῦ Δεσπότου, μεθ' ἧς καὶ δακτύλῳ αὐτόν, ἡμῖν καθυπέδειξας, ἔπαρον ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς αὐτόν Βαπτιστά, ὡς παρόρησίαν ἔχων πολλήν· καὶ γὰρ μείζων τῶν Προφητῶν ἀπάντων, ὑπ' αὐτοῦ μεμαρτύρησαι. Τοὺς ὀφθαλμούς σου πάλιν δέ, τοὺς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα κατιδόντας, ὡς ἐν εἶδει περιστεραῶς κατελθόν, ἀναπέτασον πρὸς αὐτόν Βαπτιστά, ἵλεων ἡμῖν ἀπεργασάμενος. Καὶ δεῦρο στῆθι μεθ' ἡμῶν, ἐπισφραγίζων τὸν ὕμνον, καὶ προεξάρχων τῆς πανηγύρεως».

2. Ὁ Κύριος μὲ τὸ νίψιμο τῶν ποδῶν τῶν μαθητῶν Του μᾶς ἄφησε ὑπόδειγμα ταπεινώσεως καὶ διακονίας.

3. Τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἐνώνει τοὺς μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μεταξύ τους καὶ ὅλους μαζί με τὸν Χριστό.

4. Μὲ τὴν προσευχὴ Του στὴν Γεθσημανῆ ὁ Κύριος μᾶς δίδαξε νὰ ἀπευθυνόμαστε στὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα γιὰ νὰ ζητήσουμε τὴν ἐνίσχυσί Του καὶ τὴν βοήθειά Του προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὶς δύσκολες καταστάσεις.

Ἡμέρα 6η: Μεγάλη Παρασκευή

Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τὰ γεγονότα τῆς σταυρώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διηγοῦνται οἱ τέσσερις εὐαγγελιστές.

α'. Ὁ Ματθαῖος στὸ κζ' (27ο) β'. Ὁ Μᾶρκος στὸ ιε' (15ο) γ'. Ὁ Λουκᾶς στὸ κγ' (23ο) καὶ δ'. Ὁ Ἰωάννης στὸ ιθ' (19ο) κεφάλαιο, ἕκαστος τοῦ εὐαγγελίου του.

1. Πορεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, τὸν τόπο τῆς σταυρώσεως:
(Ματθαίου κζ' 32· Μάρκου ιε' 21· Λουκᾶ κγ' 26-31).

Πρέπει νὰ διήρκεσε τρεῖς ὥρες ἔνεκα τῆς ἐξαντλήσεώς Του. Ὁ Κύριος δὲν ἐβάδιζε, ἀλλὰ ἐσύρετο στὰ γόνατα. Γι' αὐτὸ ἀγγάρευσαν Σίμωνα τὸν Κυρηναῖο, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ. Ἡ χλεύη τοῦ ὄχλου. Ὁ Κύριος καθ' ὁδὸν ἐταλάνισε τὶς θυγατέρες Ἱερουσαλήμ.

2. Ἡ σταύρωση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ
(Ματθαίου κζ' 32-44· Μάρκου ιε' 26-43·
Λουκᾶ κγ' 26-43· Ἰωάννου ιθ' 17-22).

α'. Ἡ ποινὴ τῆς σταυρώσεως.

β'. Ὁ τρόπος ἐκτελέσεως τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων.

γ'. Ὁ διαμερισμὸς τῶν ἱματίων (Ἰωάννου ιθ' 23-24).

δ'. «*Ἰησοῦς Ναζωραῖος βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*».

ε'. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ παρέμεινε
τρεῖς ὥρες· ἀπὸ τις 12 τὸ μεσημερι μέχρι τις 3 τὸ ἀπό-
γευμα.

i. Συγχώρησε τοὺς σταυρωτὲς Του «*Πάτερ, ἄφες
αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκᾶ κγ' 34).

ii. Ἄνοιξε τὸν Παράδεισο στὸν ἐκ δεξιῶν συσταυ-
ρωμένο ληστή «*Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ*»
(Λουκᾶ κγ' 39-43).

iii. Ἐμπιστεύτηκε τὴν Μητέρα Του στὸν μαθητὴ
Του «*Ἴδε ὁ υἱός σου - Ἴδου ἡ Μητέρα σου*» (Ἰωάννου ιθ'
25-27).

iv. Ἐζήτησε νερό «*Διψῶ*» (Ἰωάννου ιθ' 28-29).

v. Ἐφώναξε ἱκετευτικά «*Ἥλι ἡλί, λιμᾶ σαβαχθα-
νί;*» (Ματθαίου κζ' 45).

vi. Ἐξέπνευσε παντοκρατορικά ἀφοῦ εἶπε: «*Πά-
τερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεται τὸ πνεῦμά μου*» (Λουκᾶ
κγ' 46).

vii. «*Τετέλεσται*» (Ἰωάννου ιθ' 30).

ζ'. Τὰ κατὰ τὴν σταύρωση

i. Ἐγένετο τὸ τρίωρον σκότος

- ii. Ἐσείσθη ἡ γῆ - Ἐσχίσθησαν οἱ πέτρες
- iii. Ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ
- iv. Ἀνεώχθησαν τὰ μνημεῖα
- v. Ἡ μετάνοια τοῦ ληστοῦ

3. Θάνατος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

(Ματθαίου κζ' 45-56· Μάρκου ιε' 35-39·

Λουκᾶ κγ' 44-48· Ἰωάννου ιθ' 28-30).

α'. Ἦταν ἐκούσιος - θεληματικός - οἰκονομικός.

β'. Περὶ τοῦ θανάτου τῶν σταυρωθέντων μετ' Αὐτοῦ
δύο ληστῶν.

4. Ἀποκαθήλωση

(Ἰωάννου ιθ' 31-37).

5. Ταφή - φρούρηση τοῦ Τάφου

(Ματθαίου κζ' 57-61 ταφή· κζ' 62-66 φρούρηση·

Μάρκου ιε' 42-47· Λουκᾶ κγ' 50-56· Ἰωάννου ιθ' 38-42).

Β'. Σχόλια

1. Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι μᾶς παρέδωσαν ὅτι «Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς (πρὸς Κορινθίους Α' ιε' 3).

2. Ἡ συνέπεια τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι, κατὰ τὸν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου, νὰ ὀδηγήσει μὲ τὰ παθήματά Του καὶ τὸν θάνατό Του πολλοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τοὺς μαθητές Του, στὴν αἰώνια δόξα· «ἔπρεπε γὰρ αὐτῷ, δι' ὃν τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν

ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι» (πρὸς Ἑβραίους β' 10).

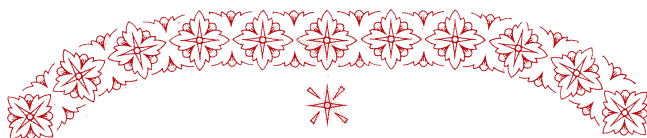
3. Μὲ τὴν ἀνεξικακία Του ἐγκαινίασε ἓνα διαφορετικὸ πνευματικὸ ἀγῶνα ποὺ διατυπώθηκε ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο ὡς ἐξῆς: «Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν» (πρὸς Ρωμαίους ιβ' 21).

Ἡ μαρτυρία τοῦ ἀποστόλου Πέτρου γιὰ τὸν Κύριό μας εἶναι συγκλονιστικὴ «ὅς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδορεῖ, πάσχων οὐκ ἠπειλεῖ, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως» (Πέτρου Α' 23).

4. Μὲ τὴν φροντίδα γιὰ τὴν μητέρα Του τίμησε τὴν μητρότητα καὶ αὐτὴ ποὺ Τὸν διακονοῦσε κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

5. Ἡ Μετάνοια τοῦ ληστοῦ, δείχνει τὴν δύναμιν τῆς ὁμολογίας ποὺ συνδυάζεται μὲ τὴν μετάνοια.

Μέγα Σάββατο

Η ΕΙΣ ΑΔΟΥ ΚΑΘΟΔΟΣ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Α'. Τὰ γεγονότα καὶ τὰ κείμενα

1. Τί ἐστὶν Ἔδης (Ἰωβ λ' 23).
2. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς στὸν Ἔδη (Πράξεων β' 31).
3. Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς καθόδου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν Ἔδη (Α' Πέτρου γ' 19).

4. Τὰ σχόλια τῆς ὑμνολογίας τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

α'. Στὸ πρῶτο τροπάριο τῆς τετάρτης ὥδης τοῦ Κανόνος διδάσκεται, ὅτι ὁ σταυρὸς Τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ θάνατός Του σημαίνουν τὸ τέλος τῆς 6ης ἡμέρας.

«Ἐβδόμην σήμερον ἡγίασας, ἦν ἠυλόγησας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα, καὶ

καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καὶ ἀνακτώμενος».

β'. Στὸ Δοξαστικὸ τοῦ Ὁρθρου ἀναφέρεται ὅτι μέσα στὸ ἔργο τῆς ἕκτης ἡμέρας συμπεριλαμβάνονται ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀνακαίνισή του ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

«Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυποῦτο λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστὶ τὸ εὐλογημένον Σάββατον, αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα· ἐν ἧ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῆ σαρκὶ σαββατίσας· καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος».

5. 7η βιβλικὴ ἡμέρα θεωρεῖται ἡ περίοδος τῆς Ἐκκλησίας «τὰ χίλια ἔτη» ποὺ δεσμεύεται ὁ σατανᾶς κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου (Ματθαίου ιβ' 29 καὶ τοῦ κ' κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως). Ἡ ἐβδόμη ἡμέρα ἄρχισε μὲ τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ τελειώσει μὲ τὴν δευτέρα παρουσία· καὶ 8η βιβλικὴ ἡμέρα ἡ αἰωνιότητα.

Β'. Σχόλια

1. Στὴν θεία Λειτουργία ἐπαναλαμβάνεται ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ τὸ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας.

«Καὶ κατελθὼν διὰ τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν Ἄδην, ἵνα πληρώσῃ ἑαυτοῦ τὰ πάντα, ἔλυσε τὰς ὁδύνας τοῦ θανάτου· καὶ ἀναστὰς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ὁδοποιήσας

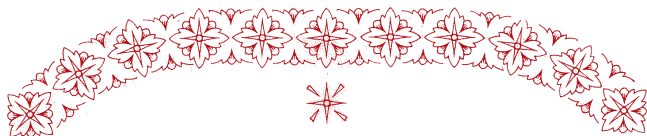
πάσῃ σαρκὶ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς φθορᾶς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐγένετο ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα ἡ αὐτὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσι πρωτεύων» (Εὐχὴ τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

2. Τὴν παντοκρατορικὴν κάθοδο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν Ἄδη περιγράφει μὲ ἐνάργεια στὸν θεολογικώτατο λόγο του «Τῷ ἁγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ» ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος ἐπίσκοπος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου (P.G. τ. 43, σελ. 440).

ΕΝ ΤΑΦῶ ΣΩΜΑΤΙΚΩΣ, ΕΝ ἈΔΟΥ ΔΕ ΜΕΤΑ ΨΥΧΗΣ ὩΣ
ΘΕΟΣ, ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣῶ ΔΕ ΜΕΤΑ ΛΗΣΤΟΥ, ΚΑΙ ΕΝ
ΘΡΟΝῶ ὙΠΗΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΕ, ΜΕΤΑ ΠΑΤΡΟΣ
ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ,
ΠΑΝΤΑ ΠΛΗΡΩΝ Ὁ ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΟΣ

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα

Ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Α'. Τὰ γεγονότα καὶ τὰ Κείμενα

1. Ὁ Ἄγγελος τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς αἶρει τὸν λίθον (Ματθαίου κη' 1-4).

2. Οἱ Μυροφόρες στὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Μάρκου ις' 1-4).

3. Συνάντηση τῆς Μαρίας καὶ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἰωάννου (Ἰωάννου κ' 1-2).

4. Οἱ δύο ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἔρχονται στὸ μνημεῖο (Ἰωάννου κ' 3-10).

5. Οἱ Ἄγγελοι ἀναγγέλουν τὴν Ἀνάσταση στὶς Μυροφόρες (Λουκᾶ κδ' 4-7).

6. Οἱ Ἄγγελοι στέλνουν τὶς Μυροφόρες νὰ ἀναγγείλουν στοὺς μαθητὲς τὴν Ἀνάσταση. Αὐτὲς πηγαίνουν. (Μάρκου ις' 7· Λουκᾶ κδ' 8-9).

7. Ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἀναστάντος Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὴν Μαρία τὴν Μαγδαληνὴ (Ἰωάννου κ' 11-18).

8. Ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στοὺς δύο μαθητὲς πορευομένους πρὸς Ἐμμαούς (Λουκᾶ κδ' 13-32).

9. Ἐμφάνιση τοῦ ἀναστάντος Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν Πέτρο (Λουκᾶ κδ' 33-34).

10. Ἐμφάνιση τοῦ ἀναστάντος Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στοὺς δέκα (10) μαθητὲς ἀπουσιάζοντος τοῦ Θωμᾶ (Ματθαίου κη' 16-20· Μάρκου ις' 14-18· Λουκᾶ κδ' 36-49· Ἰωάννου κ' 19-23· Πράξεων α' 6-8).

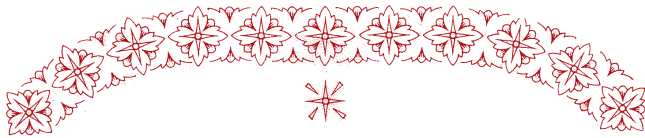
Β. Σχόλια

1. Οἱ ἀπόστολοι ἦταν φοβισμένοι καὶ διστακτικοὶ νὰ πιστέψουν στὴν ἀνάσταση. Ἀλλὰ πραγματικοί.

2. Ὁ Κύριος συγκαταβαίνοντας στὴν ταραγμένη ψυχικὴ τους κατάσταση, τοὺς βοηθεῖ δείχνοντας τὰ πειστήρια τῆς ἀναστάσεώς Του.

3. Τὴν σημασία τῆς ἀναστάσεως ἀναπτύσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ πιὸ ἔνδοξο κεφάλαιο τῆς Καινῆς Διαθήκης τὸ ε' τῆς πρὸς Κορινθίους Α' ἐποστολῆς.

4. Τὸ μεταμορφωμένο σῶμα τοῦ ἀναστάντος Κυρίου ἔχει χαρακτηριστικὰ ἐγκόσμια καὶ ὑπερκόσμια, ὅπως τὸ περιγράφουν οἱ Εὐαγγελιστὲς καὶ ἀποτελεῖ ἔνδειξη τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὴν ἀνάσταση τῶν σωμάτων.

Ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση στὴν Ἀνάληψη

Α'. Τὰ Κείμενα καὶ τὰ γεγονότα

Ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς εὐαγγελιστὲς πληροφορούμαστε μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐμφανίσεις, τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἀναστάντος Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὶς σαράντα ἡμέρες ποὺ ἐμφανιζόταν καὶ συναντοῦσε τοὺς μαθητὲς καὶ ἀποστόλους (Μάρκου ις' 9-14· Πράξεων α' 1-4· πρὸς Κορινθίους Α' ιε' 3-6).

Στὰ προηγούμενα εἶδαμε ὅσα συνέβησαν τὴν ἡμέρα τῆς ἀναστάσεώς Του.

1. Μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὁ ἀναστημένος Κύριός μας ἐμφανίστηκε:

α'. Στοὺς ἔνδεκα μαθητὲς Του, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Θωμᾶ, ὀκτὼ ἡμέρες μετὰ τὴν ἀνάστασή Του (Ἰωάννου κ' 24-29).

β'. Στοὺς ἑπτὰ μαθητὲς στὴν ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος (Ἰωάννου κα' 1-14).

Ὁ διάλογος τοῦ ἀναστάντος Κυρίου μας μὲ τὸν ἀπόστολο Πέτρο καὶ ἡ ἀποκατάστασή του στὸ ἀποστολικὸ ἀξίωμα (Ἰωάννου κα' 15-19).

Ὁ Κύριος μιλάει καὶ γιὰ τὸν ἀπόστολο Ἰωάννη (Ἰωάννου κα' 20-23).

2. Τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἀνάστασὴ Του ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς (Λουκᾶ κδ' 50-52· Μάρκου ις' 19-20· Πράξεων α' 1-11).

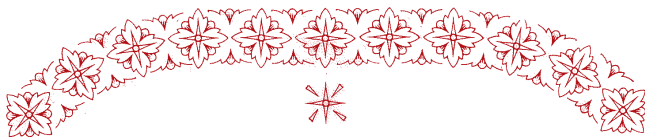
Β'. Σχόλια

1. Μὲ τὴν ἀνάληψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν καθέδρα Του στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ δοξάστηκε ἡ ἀνθρωπίνη φύση κατὰ τὸν λόγο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ «ὁ μὲν οὖν Κύριος μετὰ τὸ λαλήσαι αὐτοῖς ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» «Μάρκου ιστ' 19.)

2. Ἡ ἄνοδος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν οὐρανὸ σημαίνει τὴν συμφιλίωση Θεοῦ Πατέρα καὶ ἀνθρώπων κατὰ τὸν ἀποστολικὸ λόγο «εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.» (πρὸς Ρωμαίους ε' 10).

Ἀπόδειξη τῆς συμφιλίωσης ἀποτελεῖ ἡ εὐλογία τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα.

3. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνδέει τὸ ἀπολυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν προσωπικὴ σωτηρία μας διὰ τῆς πίστεως: «Εἰδότες δὲ ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σάρξ» (πρὸς Γαλάτας β' 16).

Ἐπίλογος

Ἐσταυρωμένος καὶ Ἀναστὰς Κύριός μας στὸ βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως παρουσιάζεται ἔνδοξος, νικητὴς τοῦ θανάτου, τῆς ἁμαρτίας καὶ κριτὴς τοῦ κόσμου γιὰ νὰ ἐνισχύσει τοὺς μαθητὲς Του ὥστε νὰ μείνουν σταθεροὶ στὴν κλήση τους καὶ δυνατοὶ στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα τους.

Μέχρι τότε θὰ μᾶς προτρέπει: «πιστεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε» (Ἰωάννου ιδ' 1) ποὺ σαρκώθηκα καὶ σταυρώθηκα γιὰ σᾶς.

Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ κάθε πιστὸς μὲ εὐγνωμοσύνη φάλλει τὴν ἄκρα συγκατάβαση, ταπείνωση, ἀγάπη καὶ φιλανθρωπία Του.

«Ἐσταυρώθης δι' ἐμέ, ἵνα ἐμοὶ πηγάσῃς τὴν ἄφεσιν· ἐκεντήθης τὴν πλευράν, ἵνα κρουνοὺς ζωῆς ἀναβλύσῃς μοι· τοῖς ἡλοῖς προσήλωσαι, ἵνα ἐγὼ τῷ βάθῃ τῶν παθημάτων σου, τὸ ὕψος τοῦ κράτους σου, πιστούμενος κράζω σοι ζωοδότα Χριστέ· Δόξα καὶ τῷ Σταυρῷ Σῶτερ, καὶ τῷ Πάθει σου» (Μακαρισμοὶ τοῦ Ὁρθρου τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς).

Με την ευγενική χορηγία της: ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ISBN: 978-960-98025-7-4